

نخستین عصر بزرگ استعمارگری

۳ آبان ۱۴۰۰ ساعت ۲۰:۵۴

اروپاییان، طی قرن‌های متمادی، به همسایگان خودشان و حداکثر بخش‌هایی از آسیای غربی، محدود بودند و از بخش‌های بزرگی از جهان جدا افتاده بودند. اما اکتشاف و استعمار سرزمین‌های پهناور و سرشار از منابع طبیعی، امکان رشد سریع و کلان اقتصادی و توسعه سیاسی و نظامی را فراهم آورد.

دوران پنج قرن استعمارگری مدرن به دوران مختلفی قابل تقسیم است. اولین مرحله از این دوره با در قالب اکتشاف سرزمین‌های ناشناخته آغاز شد و در پی آن بسیاری از سرزمین‌های دوردست در اقصی نقاط دنیا کشف شدند.

«دانش پژوهان معمولاً این عصر طولانی و پیچیده گسترش و کاهش امپراتوری‌ها را به دوره‌های زمانی کوتاه‌تر و سامانپذیرتر تقسیم می‌کنند. دوره اول در اواخر سده پانزدهم آغاز شد و کمی بیش از دو قرن ادامه یافت. از آن جا که این دوره شاهد کشف آمریکای شمالی و جنوبی و مناطق دیگر و کاوش‌های ابتدایی در آن‌ها بود، آن را غالباً «عصر اکتشافات» نام نهاده‌اند. طی این دوره، که عبارت «نخستین عصر بزرگ استعمارگری» را نیز در توصیف آن به کار برده‌اند، صدها مستعمره برپا شد. این عصر را هرچه بنامند، نقطه عطف مهمی در تاریخ جهان به شمار می‌رود. به یک معنا، نوعی پل تاریخی بود که اروپا از روی آن از دوران قرون وسطی به عصر مدرن گذر کرد. اروپاییان، طی قرن‌های متمادی، به همسایگان خودشان و حداکثر بخش‌هایی از آسیای غربی، محدود بودند و از بخش‌های بزرگی از جهان جدا افتاده بودند. اما اکتشاف و استعمار سرزمین‌های پهناور و سرشار از منابع طبیعی، امکان رشد سریع و کلان اقتصادی و توسعه سیاسی و نظامی را فراهم آورد.»

منبع: دان ناردو، عصر استعمارگری، ترجمه مهدی حقیقتخواه، تهران، نشر ققنوس، ۱۳۸۶، ص ۲۴

آدرس مطلب :

<https://www.cafetariikh.com/news/۴۸۲۴۳/نخستین-عصر-بزرگ-استعمارگری>